

[Aage Fogh.]

andet spørgsmålet om en løsning af problemet omkring arbejdsløshedskasserne.

Hvis vi ganske kort vil se på, hvilke dimensioner disse problemer har, er der vel grund til at gøre opmærksom på, at vi i øjeblikket har dels løst ansatte, dels fastansatte medborgere, der for det sidste år, formoder jeg, har fået en lønudbetaling for hver part på 1,3 milliarder kr., d. v. s. at der i lønninger er udbetalt 2,6 milliarder kr. til det under staten fast og løst ansatte personale. Dertil kommer den pension, der udbetales til de afgåede tjenestemænd, og endelig kommer den løn, der udbetales til de tjenestemænd, der er ansat under skolen og kirken. Det vil sige, at der sådan nogenlunde nøjagtigt er udbetalt 4 milliarder kr. i løn og pension til de under staten ansatte.

Dertil kommer alle de, der i vort samfund er ansat under kommunerne og tilsvarende offentlige institutioner, hvorefter jeg regner med, at den samlede udbetaling fra stat og kommune, altså offentlige penge, vil komme til at ligge et sted imellem 5 og 6 milliarder kr. Alle disse gode kroner, lønninger og pensioner, er konjunkturbestemte; det vil sige, at denne store blok af vore medborgere, der er ansat under disse vilkår, kan være rystende ligeglade med, hvor kronen går hen, for disse mennesker har dækning mod konjunkturerne.

Det er efter min mening ganske overordentlig vigtigt, at arbejdsforholdene og lønningsforholdene for denne store blok af medarbejdere er lagt til rette på det helt rigtige grundlag, og derfor forekommer det mig, at jeg kan have lov til at sige, at det grundlag, vi diskuterer på i dag, ikke rigtig står i forhold til de dimensioner, spørgsmålet i virkeligheden har. Bevar mig vel, ja, jeg skal da ikke sige, at det er ligegyldigt med 700 chauffører ved statsbanerne — det er det ingenlunde; der skal ikke begås nogen uret over for dem; men i forhold til hele det store problem er det ligegyldigt, og det er et spørgsmål, om ikke de kolossale udgifter, der her er tale om, er så tungtvejende, at

det kan være vanskeligt at få statsmaskineriet til at fungere tilstrækkelig solidt ud i fremtiden. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige til den højtærede finansminister, at jeg er tilfredsstillet med den besvarelse, der er givet i dag, under de nuværende forhold, men jeg ønsker i høj grad, at vi snarest muligt får undersøgt, grundigt og til bunds, hele problemet med ansættelse af medarbejdere, tjenestemænd, embedsmænd, i den offentlige administration. Der kunne jo være en fare for, at Parkinsons lov gør sig gældende her som andre steder. Jeg har set, også i private virksomheder, hvordan de ansattes antal formerer sig, vokser og vokser, og derfor tror jeg nok, det ville være vigtigt, om vi kunne nå til, at ministeriet vil tage hele dette spørgsmål op til grundig undersøgelse — en undersøgelse, som ikke skulle foretages af folk, der i forvejen er ansat i disse forskellige embeder og institutioner, men af folk udefra, som på uvildigt grundlag kunne bedømme hele denne historie. Jeg føler mig ikke overbevist om, at der ikke i adskillige kontorer sidder folk, der kunne undværes og benyttes til bedre arbejde andetsteds. Jeg har nogen erfaring fra de kontorer, jeg har haft forbindelse med. Jeg har nu jævnlig deltaget i møder i arbejdsløshedskasserne, og jeg er ganske sikker på, at den organisationsform, vi i dag har i vore arbejdsløshedskasser, er af en sådan art, at hvis vi gennemførte en mere rationel ordning, kunne man undvære adskillige af dem, der nu arbejder dér — folk, som da kunne benyttes på anden måde.

Derfor vil jeg gerne angående dette afsnit sige til den højtærede finansminister, at jeg tror, det er på tide, man tager hele dette problem op til undersøgelse og gennem den får klarhed over, på hvilke vilkår de pågældende skal ansættes, om vi skal have fast ansættelse eller vi skal have løs ansættelse, om vi skal have pensionsordning, som vi har det nu, eller vi skal over til den friere pensionsordning, hvad der jo er mange der ønsker. Samtidig skulle vi så også få klaret, hvordan forhandlingsretten skal være. Her